

Dolus Sororis

Sunrise on aina tuntunut olevan jotain erityistä. Arvaamattomasta pimeydestä nousee jälleen kirkkaus, mutta harva on tietoinen siitä, miten tärkeä tämä hetki on. Ihmiset nukkuvat läpi olemassaolonsa tärkeimmän hetken - tietyn olotilan muutoksen, jossa olemme, kuten pilvien takaa pilvien takaa katastrofaalisen myrskyn jälkeen esiin katsovat säteet, pitäisi kannustaa meitä toimintaan. Olemme oppineet kaihtamaan tapahtumia, joilla ei ensi silmäyksellä ole syvempää merkitystä, mutta eikö olekin totta, että kaikki merkitsee jotakin? Jopa maailman tavallisin auringonnousu.

Staś katseli sitä joka päivä ja ajatteli samaa asiaa yhä uudelleen ja uudelleen. Toista elämää, jonka hän haluaisi kokea jossain kauempana, jossa kukaan ei tunne häntä, ja sitä, mitä hän voisi saavuttaa siellä. Hän ajatteli myös sitä, miten suuri luuseri hän oli. Hänen isänsä, joka oli jokaisen miehen roolimalli, ahdisti häntä koko ajan ivallaan. Hän kuuli vain hänen halveksuntaa täynnä olevan naurunsa, kun poika näytti hänelle uusia töitään. Hän vihasi niitä.

- Poika, kukaan täällä ei välitä sellaisesta. Kukaan ei edes halua katsoa tai saati ostaa korujasi. Niistä ei ole hyötyä. Tee jotain muuta parempaa äläkä tuhlaa raaka-aineita. - Hänellä oli tapana sanoa.

Tällaisina hetkinä Stanislaw tajusi, miten paljon hän vihasi tätä paikkaa ja toivoi, että äiti tulisi takaisin. Hän kuoli toisen lapsensa syntyessä, joka ei nähnyt yhtään auringonnousua. Tämä ei yllättänyt ketään, sillä tällaiset tilanteet ovat arkipäivää. Se ei muuttanut sitä tosiasiaa, että hän kaipasi sitä lämpöä, jonka äiti toi mökkiin. Hän oli kuin auringonsäde, joka murtautui synkkien pilvien läpi myrskyn jälkeen, mutta joskus hän oli myös se vaara, joka saattoi tulla. Hän oli se, joka herätti hänet aikaisin aamulla kiipeämään yhdessä katolle katsomaan, mikä hän oli - nouseva aurinko. Sitä hän oli. Hän oli upea.

Poika, vaikka hänen silmäluomensa liikkuvat valon nopeudella, ei pystynyt estämään kyöneleen valumista pitkin hänen poskeaan. Hän pyyhkäisi sen pois ja alkoi nousta sammaloituneelta kattotiileltä. Äidin kuoleman jälkeen hän oli muuttanut isänsä kanssa kaupungin keskustaan ja jättänyt koko elämänsä tänne, keskelle metsää. Siksi Stanislaw kävi täällä niin usein, koska tämä oli ainoa paikka, jossa hän saattoi olla oma itsensä.

Hän lähti Toruńin suuntaan. Hän aikoi aloittaa työnsä perheen käsityöliikkeessä. Päivä kuin mikä tahansa muu. Asiakkaat tulivat ja menivät, suurelta osin tyytyväisinä, ja isä oli tyytyväinen tilanteeseen, jossa hän oli, mutta totuus oli, että se ei olisi onnistunut ilman Hansaliittoa - se oli tilaisuus paitsi heille, myös koko kaupungille. Tämän ansiosta Toruń oli elinvoimainen. Kauniita kankaita ja muita lähes eksoottisia tavaroita tuovat laivat täydensivät maisemaa täydellisesti, ja asukkaiden kasvoilla näkyi lempeä hymy. Todellinen idylli.

Hänen hetkensä töissä kuluivat nopeasti mutta rutiininomaisesti. Pojan lempiaika päivästä oli lähestymässä, nimittäin kauppojen sulkeminen. Silloin hän jäi tehtaalle vielä muutamaksi tunniksi - joskus yrittäen keksiä uutta projektia, jonka hän voisi yrittää saada valmiiksi salassa isältään, ja joskus vain istui yksin ajatustensa kanssa. Hän ei valittanut yksinäisyydestä, koska hän ei ollut koskaan oikeastaan yksin. Häntä ei ympäröinyt kovin moni ihminen, mutta hän kohtasi muita salaperäisiä olentoja joka käänteessä. Hän sattui viettämään aikaa peurojen, pöllöjen ja jopa hiirien kanssa. Hän tunsu olonsa rauhalliseksi niiden keskellä.

Hänen haaveilunsa keskeytti hiljainen ja epävarma koputus ovelle. Hänellä ei ollut aikomustakaan avata sitä, oli myöhä, mutta muukalainen ei lopettanut, joten hän nousi ylös ja teki sen lopulta. Hän ei odottanut näkemäänsä. Hänen edessään seiso nainen, joka näytti häneltä..... hänen äitinsä. Nainen piti kynttilää käsissään, joten hän huomasi hänen vaaleat, kiharat hiuksensa ja ruskeat silmänsä. Hänen intuitionsa käski häntä sulkemaan ainakin hieman ovea, joka oli vielä hetki sitten auki.

•Miten voin auttaa sinua? - kysyi nuori mies epävarmasti.

•Stanislaw? Ole kiltti ja päästä minut sisään. Tiedän, ettet muista minua kovin hyvin, mutta me molemmat olemme joutumassa vaikeuksiin. - Hän anoi - minä pyydän teitä tekemään sen.

Hän teki sen. Hän ei tiennyt miksi, mutta hänestä tuntui, että sen oli pakko tapahtua. Hän päästi tytön ohi, ja tämä astui sisään ilmeisen helpottuneena.

•Stachu! Et edes tiedä, miten iloinen olen siitä, että istuit täällä. Pelastit luultavasti henkeni. Minun piti nimittäin viettää jälleen yksi kaunis yö puiden välissä kaupungin laitamilla, mutta tänä yönä en osannut valita. Lähistöllä kuljeskeli susiperhe, joka halusi myös viettää yön siellä. Niinpä minä, hyvä ihminen, lähdin juoksemaan toiseen suuntaan. Aivan oikein, juoksin... kyllä, no, juoksin ja ne seurasivat minua kuin hullut.

•Nainen, kuka sinä olet? En muista, että olisimme tunteneet toisemme, joten ennen kuin kerrot minulle elämäntarinasi, mikset esittäytyisi ensin?

•Et siis oikeasti edes tunne minua? - Hänen kasvoillaan oli hämmennystä.

Stanislaw ei todellakaan ymmärtänyt, miksi hänen pitäisi liittyä häneen. Siinä, mitä hän sanoi - ei ollut mitään järkeä, ja se, että hän tiesi, missä hän nyt olisi, oli jo itsessään pelottavaa. Poika alkoi hitaasti siirtyä poispäin huoneen syvyyksiin, jossa työkalut olivat, suojellakseen itseään mahdollisen vaaran varalta.

Seuraavat minuutit kuluivat hyvin hitaasti ja hankalasti. Toinen odotti toisen liikettä. Jossain vaiheessa nainen lakkasi katsomasta Stanislawia silmiin. Sen sijaan hän suuntasi tyhjän katseensa miehen takana olevaan seinään. Hänen ilmeensä muuttui hetkeksi, ja hänen silmiinsä nousi kyyneleitä... kyyneleitä?

•Voi, olen pahoillani, minä... - hiljaisuuden katkaisi muukalainen. - Olen pahoillani. Minun ei olisi pitänyt tulla tänne ollenkaan. On parasta, että me molemmat unohdamme asian. - Hän sanoi huokaisten ja suuntasi sitten kohti ovea.

•Odota. Älkää menkö. - Stanislaw ei tunnistanut aluksi ääntään, joka oli täynnä vihaista kiusaantuneisuutta. - Tulit tänne, koska sanoit, että minun pitäisi muistaa sinut, koska sinä muistat minut. Näen sinut kuitenkin ensimmäistä kertaa. Nainen, mitä minun pitäisi mielestäsi tehdä? Kaatua syliisi? - pojan ärtyneisyys kiinnitti varmasti naisen huomion, joka oli onnistunut luopumaan ajatuksesta poistua rakennuksesta. - En tiedä nimeäsi, sinä ilmeisesti tiedät minun nimeni jostain tuntemattomasta syystä. Olen iloinen, ettet joutunut susien ahmimaksi, se on aika epämiellyttävä kuolema, mutta en tiedä, mistä tiesit, että olisin HERE.....

•Dorota. - hän keskeytti hänet yllättäen. - Minun nimeni on Dorota.

•Hyvä on, Dorota.

•Stasiu, voin selittää sinulle kaiken, mutta sinun on parasta istua alas.

Niinpä hän istui paikallaan, kun Dorota aloitti kertomuksensa. Se alkoi ihan viattomasti - siitä, millaista hänen nomadielämänsä oli. Hän metsästi yksin ja nukkui enimmäkseen ulkona. Hän ei maininnut perheelleen mitään. Vaikutti siltä, ettei hänellä yksinkertaisesti ollut sellaista. Vaikea oli ymmärtää, miten nainen pärjäs yksin. Jossain vaiheessa Stanislaw alkoi kyllästyä tähän tarinaan.

•Anteeksi, mutta - hän keskeytti naisen. - Mikset mene asiaan? Olen iloinen, että pärjätte omillanne, mutta en silti tiedä, kuka olette.

•Ah... yksityiskohtia. No, kyllä. Noin. En ole iloinen siitä, että sait tietää minulta. Minun ei pitäisi olla vastuussa tästä, mutta olen joutunut kokemaan tämän tulemalla tänne. En edes tiedä, mistä aloittaisin. Kuten sanoin, olen aina ollut yksin, mutta se ei ole täysin totta, minulla oli toki isä ja äiti, mutta varsinkin edellinen kielsi minut, koska hänen suurin unelmansa oli saada poika. Myöhemmin hän onnistui siinä, mutta ennen sitä hän heitti minut kadulle. Äiti ei voinut protestoida. Minut jätettiin yksin, ja palasin silloin tällöin

kaupunkiin katsomaan, olivatko he vielä elossa. Kesti jonkin aikaa, ennen kuin heidän unelmansa toteutuivat, kun heille syntyi poika. Hän on kasvanut jo melkoiseksi. Tiedätkö... äiti huomasi minut kerran. Puhuimme paljon, hän jopa pyysi minulta anteeksi. Hän myös tunnusti minulle tuolloin, että hän oli taas raskaana ja synnyttämässä, mutta pelkäsi, että se olisi tyttö. Hän pelkäsi, että hänestä tulisi samanlainen kuin minusta. Pian tämän keskustelun jälkeen hän kuoli. Hän kuoli yhdessä lapsensa kanssa synnytyksen aikana.

Silloin hän tajusi sen. Hän ymmärsi, miksi Dorota oli juuri tullut hänen luokseen. Hänet valtasi viha.

- Sinä olet minun sisareni! En voi uskoa tätä! Ja sinä muistat minut vain, kun olet vaarassa? Et ole tosissasi. Minä... en tiedä, mitä sanoisin sinulle.
- Stasiu, ei se ole niin... Kun tajusin, että sinä tulit maailmaan, lakkasin kiinnostumasta heidän elämästään. Sinä olit ainoa, josta välitin. Katselin sinua, mutta sen enempää en voinut tehdä. Jos hän saisi tietää, hän tuhoaisi sinut, äidin ja minut. En voinut ottaa sitä riskiä. Nyt kun tilanne on muuttunut, olen alkanut ottaa askelia totuuden paljastamiseksi sinulta, ja siksi olen täällä. Sen lisäksi, että voimme vihdoinkin olla yhdessä, sinun ei enää tarvitse elää isäsi kanssa. Tiedän, että se on äkillinen ehdotus, mutta autetaan toisiamme... tai ainakin tuetaan toisiamme tiettyyn pisteeseen asti.
- Mitä se tarkoittaa? Miten voisin auttaa sinua? - utelias Stanislaw alkoi kysyä. Näky elämästä ilman isää oli hänelle tarpeeksi vakuuttava argumentti.
- Kuuntele, minä jatkan metsässä, sinä käytät vihdoinkin kykyjäsi ja saavutat suosiota Toruńissa ja sen ulkopuolella. Et tarvitse siihen paljon aikaa. Päivä, ehkä kaksi. Luota minuun.

Hiljaisuus laskeutui. He olivat hiljaa.
Sekunti kului. Sekunti.
Kolmas.
Toinen.

- Vielä yksi. - sanoi poika yllättäen, ja Dorothyn suu muuttui selväksi „O:ksi”. - Ei, en luota sinuun, mutta elämä ilman tätä kiusaajaa... Olen mukana. Mitä haluat minun tekevän?
- Voi, minä... En uskonut, että suostuisit näin nopeasti. Mutta kyllä. Sinun pitäisi tehdä minulle amuletti. Tarkoitan, ei minulle. Otan sen ja annan sen oikeisiin käsiin, ja sitten jätät isäsi. Oletko samaa mieltä?
- Mikä amuletti? Oletko noita?
- Luoja varjelkoon! Ei! Se ei ole monimutkainen... vain jotain, joka ”myy” sinut korkeammille... sfääreille. Esittelemään käsityötaitojasi. Jos voisit, näytä mestaruutesi työstämällä tätä rihkamaa. - sanoessaan tämän Dorota ojensi Stasille ametistin kädessään.
- No... no. Tule takaisin seuraavana iltana. Silloin kaikki on valmista.

He hajaantuivat.

Seuraavana päivänä Stanislawin oli teeskenneltävä, ettei hän ollut istunut koko yötä stressaantuneena työpajassa tekemässä medaljonkia. Hän onnistui kuitenkin saamaan sen lähes täydelliseksi. Vielä muutama viimeistely, ja se olisi valmis. Tuntikausia kului, kunnes koitti aika, jolloin hänen oli määrä palata kotiin isänsä kanssa.

- Isä, palaan myöhemmin tai jään tänne yöksi. Älä odota minua.

- Sinä taltutat niitä pirullisia töitä kuten tavallisesti. Minulla ei ole sinulta lohtua, poikani, vanhoilla päivilläsi. - isä poistui huoneesta ja paiskasi oven äänekkäästi kiinni.

Kului lisää tunteja, työ, joka oli jo kauan sitten valmistunut, makasi Stanislawin taskun pohjalla, joka tuskin nousi ylös ja kuunteli odotettua koputusta Dorothyn ovelle. Hän ei tiennyt, kuinka paljon aikaa oli kulunut, mutta hänen sisarensa oli vihdoinkin naputellut koodin, jonka he olivat luoneet eilen. Poika avasi oven Dorothylle.

- Niinkö? - Dorota aloitti häikäilemättömästi keskustelun.
- Kyllä, Staś vastasi ja otti taideteoksen taskustaan. Tyttö melkein haukkoi henkeä nähdessään sen.
- Se oli ihme. Yksinkertaisesti ihme.

Poika tiesi sen. Se oli luultavasti hänen paras työnsä tähän mennessä, ja hän oli suunnattoman ylpeä siitä. Hän ei pystynyt peittämään hymyä, joka alkoi syttyä hänen kasvoilleen.

- Mikä on suunnitelmasi? - Hän kysyi siskoltaan.
- Huomenna sinun on oltava valmis jättämään isäsi lopullisesti. Teet sen illalla. Sitten tulet Ciasna-kadulle. Siellä esittelen sinulle uuden tulevaisuutesi. Tänään en voi olla täällä niin kauan. Minun on jo lähdettävä. Onko kaikki selvää?
- Kyllä, pikemminkin kyllä.
- Kyllä, kyllä. Hienoa. Nähdään sitten huomenna. - Ja melkein katosi oven taakse kuin mitään ei olisi tapahtunutkaan - Haluaisitko piparkakkuja? - hän lisäsi hätäisesti.
- Äh, toki... - Hän ei ehtinyt edes lopettaa lausettaan tai kiittää, koska tyttö oli jo häipynyt.

Tilanne oli vain oudon kaoottinen. Stasiek tunsi itsensä ahdistuneeksi, joten hän alkoi miettiä, osoittautuisiko hänen tekemänsä päätös koko elämänsä suurimmaksi virheeksi. Kaikkea tätä ajatellen poika kuitenkin...

lähti kohti kotia pakkaamaan välttämättömät tavarat yksinäistä elämää varten. Mitä hänen äitinsä sanoisi? Tukisiko hän visiota elämästä ilman isää, mutta sisar rinnalla? Kaikista ihmisistä poika haluaisi viettää elämänsä juuri hänen kanssaan.

Hänen varusteensa eivät olleet runsaat. Jossain vaiheessa hän huomasi etsivänsä kaappeja aivan liian huolellisesti. Aivan pohjalta hän löysi pienen nipun, joka osoittautui luonnokseksi isästään nuorena. Hetken hän ihmetteli, miten tällä köyhästä perheestä kotoisin olevalla nuorella miehellä oli varaa tällaiseen ylellisyyteen, mutta sitten hän tajusi, että tämän teoksen tekijä ei ollut taitava taiteilija, vaan hänen vaimonsa, eli Stanislawin äiti.

Kyynel kihartui pojan silmään. Mitä tälle hymyilevälle miehelle oli tapahtunut? Minne oli kadonnut mies, jota hänen äitinsä oli rakastanut? Oliko hän niin murtunut äidin kuolemasta? Stanislaw tunsi olevansa vielä enemmän eksesissä. Hän tiesi, että sana oli annettu ja että hänen oli lähdettävä Dorotan mukaan, mutta tunne siitä, että jokin oli vialla, vainosi häntä yhä enemmän. Hän yritti keskittyä johonkin muuhun, jotta kielteiset ajatukset lähtisivät hänestä.

Oli aika jättää vanha itsensä taakse. Aurinko alkoi laskea. Jotta hän ei jättäisi isäänsä täysin sanattomaksi, hän päätti jättää hänelle pöydälle koristellun piparkakkutalon ja lyhyen viestin : *"En palaa. Olen pahoillani. Poikasi."* Hän jätti kotinsa takan ikuisiksi ajoiksi.

Kun Stanislaw käveli Toruńin katuja tuntemattomaan, hän huomasi Veikselillä laivan, joka oli täynnä ulkomaista, mutta ei vain ulkomaista, loistoa, ja ajatteli vain sitä, että pian juuri hänen tuotteitaan kaupattaisiin tällä tavoin hansakaupungeissa. Hän odotti sitä innolla.

Lähempänä ja lähempänä tapaamispaikkaa kaikki huolet ja tunkeilevat ajatukset alkoivat jättää hänet. Hän ei ollut ahdistunut, hän oli vain iloinen ajatuksesta vapaudesta, joka odotti häntä kulman takana. Kirjaimellisesti kulman takana, sillä hän oli vain yhden mutkan päässä Ciasna-kadulta. Vain kulman takana...

Ahdistus palasi kuitenkin kaksinkertaisella voimalla. Siellä ei ollut ketään eikä mitään... vain pieni

paperinpala, jossa oli vain muutama sana.

Liian myöhäistä.

Mene kotiin, sinua odottaa yllätys.

Stanislaw oli myöhässä. Hän oli vakuuttunut, että viesti oli Dorothyilta. Hän ei halunnut mennä kotiin, mutta oliko hänellä muuta vaihtoehtoa? Hän epäili sitä. Hän ei pärjäisi yksin, joten hän teki jälleen kerran juuri niin kuin käskettiin. Hän meni kotiin.

Sisään astuessaan hän oli jo valmistautunut tappeluun isänsä kanssa, mutta häntä tervehti vain korviahuumaava hiljaisuus. Hänen isänsä oli varmasti todella vihainen, mutta Stasiu päätti, ettei enää pelkää ja astui suoraan leijonan suuhun. Hän oletti isänsä istuvan pöydän ääressä, mutta hän huomasi jotain aivan muuta - isä makasi maassa. Tajuttomana. Poika juoksi sekunnin murto-osassa hänen luokseen.

•Isä! - hän huusi hänelle ja yritti samalla elvyttää häntä.

Ei reaktiota. Poika, joka halusi hyvästellä isänsä, painoi itkevät kasvonsa isänsä rinnalle ja huomasi sitten kaksi asiaa: piparkakun murut hänen huulillaan ja kirjeen. Piparkakkumurut miehen huulilla saattoivat kuitenkin tarkoittaa eri asioita..... Stanislaw ei voinut uskoa, että se, mitä hän oli jättänyt isälleen, eli makeat piparkakut (lahja hänen "siskolta"), joka oli jätetty kotiin pöydälle jäähyväislahjaksi, voisi olla syy tämän kuolemaan. Tappoiko hän isänsä? Syyllisyyden tunne tulvi hänen kehoonsa. Täynnä epätoivoa hän meni hakemaan pöydällä lojuvan nipun ja alkoi lukea.

Kaikki romahti. Älä luota kehenkään.

Valheisiin yksin, varsinkaan hänen omiinsa.

A.

Stanislaw lyyhistyi lattialle. Äiditön, isätön ja olemattoman „siskon” kanssa.

Käännetty osoitteella DeepL.com (Pro-versio)